

SĂ RĂMÂNEM CREDINCIOȘI VIZIUNII

Slăvit să fie Domnul! Să deschidem Biblia și să citim din Romani 15.4:

„Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.”

Este interesant. Ceea ce a fost scris mai înainte, Biblia noastră a fost scrisă pentru noi, pentru învățătura noastră pentru ca prin răbdare și prin mângâierea ce o dau Scripturile, să avem nădejde. Slăvit să fie Dumnezeu! Să nu lăsăm acest verset undeva sau să-l punem undeva, ci să-l aducem acasă și să spunem: „Doamne, versetul acesta a fost scris pentru învățătura mea, pentru ca prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile, să am nădejde”.

Acum vreau să mergem mai departe și să citim câteva versete din cartea Evreilor, după care ne vom întoarce înapoi și vom citi din cartea Exodului.

Tema mea din dimineața aceasta este **„A avea încredere în viziune.”** Să deschidem Bibliile împreună la Evrei 5.7-10:

„El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui,

măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.

Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veșnice,

căci a fost numit de Dumnezeu Mare Preot „după rânduiala lui Melhisedec”.”

În călătoria Sa pământească, Isus Hristos a avut de biruit niște obstacole, au existat niște lucruri pe care a trebuit să le învețe și a învățat ascultarea prin suferință. Fiind făcut desăvârșit, El a devenit Autorul mântuirii veșnice. Astfel, El a așezat un tipar pentru noi, pentru că Isus Hristos a umblat prin vedenie, El a umblat prin vedenia Domnului, prin Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu știa ce urma să atingă în Viața lui Isus Hristos, El știa care este scopul Său, dar pentru a ajunge la acea manifestare, de-a lungul drumului au trebuit să se întâmple multe lucruri.

La vârsta de doisprezece ani, Isus Hristos a vorbit și a purtat o dezbatere cu scribii și cu oamenii Templului, iar ei erau uimiți de felul în care le vorbea Cuvântul. Când mama Lui pământească a venit la El, împreună cu Iosif, I-a spus: „*Nu ai știut că eu și tatăl Tău te căutăm?*”, dar El i-a răspuns: „*Nu ați știut că Eu trebuie să fac lucrarea Tatălui Meu?*” Înseamnă că la doisprezece ani, Isus a avut o descoperire cu privire la lucrarea Tatălui și care era aceasta; El a știut Cine era Tatăl Său, a știut că nu era Iosif, ci Dumnezeu. El știa că era acolo pentru a vorbi Cuvântul, știa că era în lucrarea Tatălui Său. Cu toate acestea, existau alte lucruri prin care El trebuia să treacă, alte lucruri care trebuiau să se petreacă în timp ce așeza un Exemplu pentru noi și este scris că El a mers în pas cu ele, supunându-se lor.

Astfel, ca băiat de doisprezece ani, El a trebuit să meargă cu ei și să Se supună unei mame și lui Iosif, a trebuit să Se supună autorității și conducerii lor asupra Lui pentru că acesta este tiparul lui Dumnezeu, aceasta este felul în care face Dumnezeu lucrurile. Nu este ca și cum noi intrăm imediat în împlinirea viziunii, ci există lucruri prin care trebuie să trecem și care ne aduc la împlinirea viziunii, iar de-a lungul drumului, trebuie să avem credință în viziune. Isus nu Se lupta cu lipsa credinței, a înțelegerii, cu faptul că nu știa Cine era, pentru că El nu era aici cu amnezie spirituală încercând să-Și amintească de unde a venit și care era scopul

Său pe pământ; El știa Cine era, iar cu această cunoștință, a trebuit să aibă credință în viziune, în Planul lui Dumnezeu și să lase totul să se deruleze în conformitate cu Planul lui Dumnezeu. Amin!

Să deschidem la la 1 Petru 5.10:

„Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți.”

Când? *„După ce veți suferi puțină vreme.”* Aceasta este partea Scripturii care nu ne place prea mult. Noi dorim să avem tot timpul parte de „Glorie, Aleluia!”, să fim desăvârșiți, să spunem: „Dumnezeu m-a chemat, am avut o vedenie cu privire la ceea ce vrea El de la viața mea. Am pășit exact în slujbă și totul a început să se întâmple întocmai,” dar lucrurile nu funcționează așa. Niciodată nu funcționează așa în Scripturi. Nicăieri și niciodată nu funcționează așa.

Dacă sunteți atenți, noi putem vedea în Scripturi că de fiecare dată când Dumnezeu a chemat un om, i-a dat o vedenie legată de viața sa, după care, totul în viața sa se desfășoară în contradicție cu acea vedenie. Dumnezeu l-a chemat și acel om are un scop, o vedenie. El i-a dat o însărcinare, i-a spus ce să facă, dar dintr-o dată, s-ar părea că Dumnezeu a uitat ce i-a spus pentru că tot ce se petrece cu el parcă merge în opoziție cu vedenia și scopul primite pentru viața sa. Dar acesta este felul în care funcționează lucrurile, prieteni, pentru că noi trebuie să obținem premiul prin credință. Calea nu va fi ușoară și credința trebuie să fie cea care ne duce mai departe, credința trebuie să fie cea care ne ține credincioși viziunii pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

De aceea, la cincizeci și ceva de ani de când profetul a părăsit scena, noi suntem la fel de siguri de acea viziune. Când el a văzut Mireasa în avanpremieră, a văzut acea Mireasă mărșăluind exact ca și pe prima, iar eu pot spune pe deplin încredințat: „Acela sunt eu! Este o vedenie despre mine, mărșăluind în linie cu

bătaia Cuvântului, exact cum a făcut și prima biserică.”

Nu contează că lucrurile nu s-au petrecut așa cum am crezut noi că se vor petrece, că nu s-au desfășurat așa cum noi ne-am așteptat să se desfășoare. După ce profetul a ieșit din scenă, noi ne-am așteptat ca totul să se deruleze foarte repede, ne-am așteptat ca tot ce a spus el să se petreacă imediat, dar aceasta nu schimbă nimic, noi trebuie să credem viziunea. Noi trebuie să credem indiferent ce se petrece, ce obstacole, ce linie a timpului trăim sau ce termen limită pe care l-am stabilit personal, a dat greș. Amin! Trebuie să rămânem credincioși viziunii, să avem încredere în ea.

Fratele Branham a spus următoarele în mesajul **Capodopera identificată a lui Dumnezeu** din anul 1964:

„Dați-mi acest grup de oameni care sunt în seara aceasta aici, pe deplin consacrați lui Hristos și cu viețile dedicate Lui. Eu nu pot face cu acest grup mai mult, sau mai bine zis, Dumnezeu nu poate face cu acest grup de oameni mai mult pentru împărăția lui Dumnezeu, decât pot face ei cu Conciliul mondial al bisericilor. Dumnezeu nu are nevoie decât de un singur om predat pe deplin în mâinile Sale.”

Slăvit să fie Domnul! Doamne, dacă numai aceasta este ceea ce cauți Tu, poți avea aceasta chiar aici (fratele Chad ridică mâna). Doar ajută-mă să mă predau în totalitate.

„Dar, vedeți voi, noi nu suntem dispuși să stăm liniștiți și să-L lăsăm pe El să bată latura aceasta sau cealaltă.”

O clipă! Să ne oprim o secundă. Credeam că Tu aveai nevoie numai de un om predat pe deplin, iar eu m-am oferit voluntar pentru aceasta, dar ce citim mai departe?

„...noi nu suntem dispuși să stăm liniștiți și să-L lăsăm pe El să bată latura aceasta sau cealaltă, să scoată afară aceasta sau aceea, să scoată afară ideea aceasta sau cealaltă și să-L lăsăm pe Isus Hristos să se oglindească în noi.”

Oh, păi, El are nevoie de un singur om! El poate face mai mult cu un singur om. Pavel era în mâna Sa și a întors lumea cu susul în jos. Eu vreau să fiu următorul Pavel, simt chemarea în viața mea, mă ofer voluntar pentru aceasta, mă predau, Doamne, îl poți avea pe individul acesta de aici, predat. Dar dacă vreți să fiți acel om, va trebui să stați acolo destul de mult timp, încât să fiți bătuți pe o parte, apoi pe cealaltă parte, apoi trebuie să fie scos afară ceva, apoi altceva, părerea cutare sau cutare pentru că El nu caută părerea voastră, El nu caută capacitatea voastră de a-L sluji. El nu are nevoie decât de vasul vostru, pentru că dacă va putea să scoată afară din acel vas tot ceea ce sunteți voi, Se va îngriji El Însuși de tot.

Așadar, dacă vă predați pentru această slujbă, așteptați destul de mult pentru ca El să scoată afară cutare sau cutare lucruri. De ce se petrec lucrurile așa? „Eu am trăit o viață destul de fericită până când mi-am predat inima Domnului, dar după aceea, totul a început să scape de sub control.” De ce? Pentru că ne-am luat angajamentul de a fi vasul. Astfel, am face bine să stăm liniștiți pentru ca El să scoată afară ideea cutare, să scoată afară părerea cutare, să-L lăsăm să Se oglindească în noi.

„Noi ne uităm la prea multe filme. Avem prea multe televizoare. Avem prea multe amuzamente lumești încât biserica a pierdut gustul său pentru oameni. Este pentru că Duhul Sfânt iese afară și intră înăuntru altceva.”

Dacă Dumnezeu îl vrea pe un om predat, El nu vrea ca omul acela să fie predat cu jumătate de normă, nu-l vrea predat doar duminica și miercurea, ci El vrea un vas predat deplin, care va sta liniștit și va aștepta ca El să scoată afară dorința cutare pentru lume, ideea cutare care este greșită sau dorința sa egoistă pentru lume.

Credeți că în ultimii cincizeci și ceva de ani nu s-a întâmplat nimic? El a luat

Mireasa și a bătut-o pe-o parte, apoi a întors-o și a bătut-o și pe partea cealaltă. S-a întâmplat Ceva minunat și se întâmplă încă, se întâmplă în noi.

Să mergem acum la Exod 2.11:

„În vremea aceea, Moise, crescând mare, a ieșit pe la frații săi și a fost martor la muncile lor grele. A văzut pe un egiptean care bătea pe un evreu, unul dintre frații lui.”

Noi am vorbit de multe ori despre aceasta. Aici îl avem pe Moise, iar ceea ce citim aici s-a petrecut după ce a fost pus de mama sa în acea micuță arcă, cu care a călătorit de-a lungul râului. El a fost găsit de fiica lui Faraon și a fost crescut în casa lui Faraon, în calitate de fiu al ei. Moise a avut parte de cele mai bune lucruri: de cea mai bună educație, de cea mai bună creștere, etc, dar a știut de mic de unde venea pentru că fratele Branham ne-a spus că mama lui, a început să-i relateze vechile povești, profeția care fusese dată cu privire la viața lui, profeția care i-a fost dată lui Avraam, și anume că după o robie de patru sute de ani, poporul va fi eliberat. Mama lui i-a spus cine era el și care era scopul său, faptul că el era copilul potrivit. Moise cunoștea aceste lucruri, iar când a crescut și a ajuns la vârsta de patruzeci de ani, a ieșit afară și s-a uitat la frații săi.

„În vremea aceea, Moise, crescând mare, a ieșit pe la frații săi și a fost martor la muncile lor grele. A văzut pe un egiptean care bătea pe un evreu, unul dintre frații lui.

S-a uitat în toate părțile și, văzând că nu este nimeni, a omorât pe egiptean și l-a ascuns în nisip.

A ieșit și în ziua următoare și iată că doi evrei se certau. A zis celui ce n-avea dreptate: „Pentru ce lovești pe semenul tău?”

Și omul acela a răspuns: „Cine te-a pus pe tine mai-mare și judecător peste noi? Nu cumva ai de gând să mă omori și pe mine cum ai omorât pe egipteanul acela?” Moise s-a temut și a zis: „Nu mai încape îndoială că faptul este cunoscut.”

Faraon a aflat ce se petrecuse și căuta să-l omoare pe Moise. Dar Moise a fugit dinaintea lui Faraon și a locuit în țara Madian. A șezut lângă o fântână.” (Exod 2.11-15).

Întâlniți-l pe Moise aici. Există o vedenie asupra vieții sale, Dumnezeu avea un scop cu el, Dumnezeu cunoștea sfârșitul încă de la început în viața lui Moise și știa că Moise era copilul potrivit. Moise se născuse sub un semn, se născuse ca să fie un izbăvitor, părinții lui cunoșteau scopul pentru care se născuse fiul lor, știau ce urma să se petreacă în viața lui și mama lui a început să-l instruiască în acea direcție.

Aici eu vreau să împărtășesc ceva cu voi: descoperirea cuiva asupra vieții voastre nu va fi destul de bună pentru voi. Faptul că mama și tatăl vostru cred în voi, nu va face nimic pentru voi, ci trebuie să vină un timp în care voi înșivă aveți o descoperire personală a lui Isus Hristos, când voi înșivă vedeți vedenia vieții voastre. Nu este suficient că mama, tatăl vostru, sau un predicator a spus ceva, aceasta este ceea ce a avut Moise, și el a avut ceea ce a fost mai bun dintre toate. El a avut creșterea potrivită, educația potrivită, a avut tot ce avea nevoie, iar după o înțelegere firească, avea tot ce era necesar pentru a fi poziționat în poziția din care putea să înceapă să elibereze poporul său, dar Dumnezeu nu avea nevoie de nimic din acele lucruri. Tot ce-i trebuia Lui, era Moise pentru că profeția, vedenia era pentru Moise, nu pentru abilitatea sa, legăturile sale, puterea sau mintea sa, era doar pentru Moise. Din punct de vedere firesc, Moise ajunsese în floarea vârstei sale, și el și-a făcut apariția în scenă cu cele mai bune dintre toate, dar Dumnezeu nu voia floarea vârstei sale, ci voia doar vasul Său.

Să mergem la Exod 2.21-25, unde îl găsim pe Moise în Madian, în casa socrului său.

„Moise s-a hotărât să locuiască la omul acela, care i-a dat de nevastă pe fiică-sa Sefora.

Ea a născut un fiu, căruia el i-a pus numele Gherșom (Sunt străin aici); „căci”, a zis el, „locuiesc ca străin într-o țară străină.”

După multă vreme, împăratul Egiptului a murit, și copiii lui Israel gemeau încă din pricina robiei și scoteau strigăte deznădăjduite. Strigătele acestea, pe care li le smulgea robia, s-au suit până la Dumnezeu.

Dumnezeu a auzit gemetele lor și Și-a adus aminte de legământul Său făcut cu Avraam, Isaac și Iacov.

Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel și a luat cunoștință de ei.”

Moise se născuse pentru a fi izbăvitorul, iar Dumnezeu nu avea să aducă în scenă un altul. Dumnezeu nu avea păstrat pe nimeni undeva pentru a îndeplini rolul acesta dacă Moise nu avea să o facă. De aceea, când noi nu ne ocupăm locul, nu există nimeni altcineva care să o facă. Dumnezeu nu are decât un anumit număr de porțiuni din Sine, iar când Și-a împărțit atributele, acelea au fost bucăți din Sine care au fost porționate de-a lungul timpului și care au venit până în ziua de azi, iar o porțiune din El a căzut în voi, în sufletul vostru aflându-se o sămânță-genă a lui Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu nu va pierde aceasta, și apoi va căuta pe altcineva. El nu o poate pierde pentru că dacă o pierde, este pierdut El. Dacă acea sămânță nu-și îndeplinește scopul, atunci Dumnezeu a eșuat în atingerea scopului Său. Însă acea sămânță trebuie să-și atingă scopul, ceea ce înseamnă că Dumnezeu nu va renunța la voi. Nu contează prin ce va trebui să treceți, Dumnezeu va aduce starea potrivită ca El să poată aduce la suprafață vedenia pe care a avut-o pentru voi înainte de întemeierea lumii. Noi suntem lucrarea mâinilor lui Dumnezeu creată în Hristos Isus spre faptele bune pe care El le-a rânduit mai dinainte ca să umblăm în ele.

Așadar, Dumnezeu are deja o fotografie cu ceea ce veți face voi pentru Trupul lui Hristos. El are deja o fotografie care cuprinde scopul vostru pe acest pământ, iar noi ne vom îndrepta exact spre acela. El nu va aduce un înlocuitor pentru că nu există unul. Nu a existat un înlocuitor pentru Moise și nu există niciun înlocuitor pentru voi.

Moise era mulțumit cu viața sa din Madian, era fericit cu noua sa viață. El a crezut că era un izbăvitor, a crezut ceea ce îi spusese mama sa, iar credința în ceea ce-l învățase ea l-a determinat să acționeze și să-l omoare pe egipteanul acela. Așadar, el a crezut ceea ce i-a spus mama sa până când lucrurile au mers greșit. Când lucrurile au început să meargă greșit, Moise a fugit de ceea ce fusese învățat că era scopul său în viață. A fugit în Madian și a fost mulțumit să locuiască acolo. Și-a luat o soție, a început să aibă o familie și să păstorească oile socrului său.

Fratele Branham a spus în mesajul **Perseverent** din anul 1963:

„Moise a făcut același lucru, a uitat vedenia și simțământul pentru oameni. Dar când l-a întâlnit pe Dumnezeu în acel tufiș care nu se mistuia, a văzut că era Cuvântul lui Dumnezeu!”

Oh, atunci nu a mai fost cuvântul mamei, atunci nu mai este cuvântul fratelui Branham! Când a intrat în contact cu Dumnezeu viu, cu tufișul care nu se mistuia, s-a schimbat ceva. Dintr-o dată, a văzut el însuși ceva pentru sine, iar aceea nu a mai fost o informație de mâna a doua, nu a mai fost cuvântul fratelui Branham, cuvântul mamei sau al tatălui, nu a mai fost cuvântul predicatorului, ci atunci a aflat că Acela era Cuvântul lui Dumnezeu, scopul lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu. Vedeți, el uitase de mult simțământul pentru oameni.

Uneori, noi vrem să ne plângem de milă pentru că lucrurile nu s-au derulat așa cum am crezut că ar fi trebuit să se deruleze, pentru că viața noastră nu a fost așa cum ne-am așteptat. „Păi, am crezut că Dumnezeu m-a chemat să predic, dar poate m-am înșelat pentru că nu s-a întâmplat nimic.” „Credeam că Dumnezeu mi-

a pregătit ceva de făcut în cadrul bisericii, dar se pare că nu s-a întâmplat nimic.” Atunci vrem să ne plângem de milă, ne supărăm, ne retragem, și nu mai suntem atât de implicați ca înainte, nu mai suntem atât de energici cum obișnuiam să fim în cadrul serviciilor, nu mai venim mai devreme așa cum obișnuiam să o facem și să ne rugăm la altar, nu ne mai rugăm pentru serviciu cu o seară înainte, suntem descurajați pentru că lucrurile nu s-au petrecut așa cum am crezut noi că se vor petrece.

„Credeam că Dumnezeu mi-a pregătit ceva de făcut, credeam că am un scop, o poziție în cadrul bisericii.” Astfel, începem să ne descurajăm și dintr-o dată ne trezim că suntem ca și Moise: începem să pierdem simțământul pentru oameni deoarece în momentul acela nu putem simți decât pentru noi. Lui Moise i-a părut atât de rău pentru sine însuși încât a pierdut vedenia, a pierdut din vedere faptul că nu se afla acolo ca să se elibereze pe sine însuși, nu era acolo pentru propriul său scop, ci se născuse pentru a sluji scopului lui Dumnezeu, pentru a elibera poporul lui Dumnezeu. Dacă voi sunteți pe această planetă, cu sămânța-genă a lui Dumnezeu înăuntru, nu sunteți aici pentru propriul vostru scop, pentru fericirea voastră, pentru împlinirea voastră, ci sunteți aici pentru a sluji poporul lui Dumnezeu, pentru a sluji scopului lui Dumnezeu. De aceea suntem noi aici.

„Vedeți, Moise a crescut sub o învățătură bună, a mamei sale, care l-a învățat care era calea lui Dumnezeu. Dar când a mers acolo sus, s-a întâlnit cu această Persoană despre care l-a vorbit mama sa!”

Oh, slăvit să fie Dumnezeu! Aceasta a schimbat totul. Voi ați venit aici de tineri și ați ascultat un predicator, pe mama sau pe tatăl vostru sau chiar pe fratele Branham, i-ați auzit vorbind despre această Persoană, i-ați auzit vorbind despre o Mireasă în timpul de sfârșit, dar aceasta nu este suficient. Îi mulțumim Domnului pentru învățătura bună, dar noi nu putem ieși afară bazându-ne pe învățătura bună, ci trebuie să existe o experiență personală, noi însuși trebuie să avem un contact personal cu Stâlpul de Foc, iar atunci nu va mai fi învățătura bună a mamei sau buna propovăduire a predicatorului, ci vom putea spune: „Mă cunosc pe mine, cunosc poziția mea, știu că Dumnezeu are un scop în viața mea, știu că eu sunt al Lui și că El face ceva cu mine”. Amin! Trebuie să ajungem la experiența aceea

pentru că atunci nu ne va mai mișca nimic.

Moise a avut experiența de a fi învățat bine, nu era nimic în neregulă cu teologia. El avusese parte de învățătura corectă, tot ceea ce fusese învățat a fost corect, fusese o învățătură bună, dar nu a fost o experiență personală, ci a fost o învățătură de mâna a doua; și bazându-se pe o învățătură de mâna a doua, el a ieșit afară și a încercat să facă ceva. A încercat să nu-și taie părul, să poarte fusta de mărimea potrivită, să nu se uite la filme, să se abțină de la lucrul cutare sau cutare. În umbra unei învățături bune, el a încercat să facă ceea ce fusese învățat să facă, fiindcă fusese învățat că el era eliberatorul.

Uneori, noi suntem învățați că suntem Mireasa lui Isus Hristos și atunci încercăm să ne ridicăm la măsura Miresei lui Isus Hristos. Sub învățătura bună... Dar Moise a eșuat sub învățătura bună. El a eșuat pentru că a dat de împotrivire, a eșuat pentru că lucrurile nu s-au desfășurat așa cum a crezut că se vor desfășura; el a crezut că se va alinia pur și simplu învățăturii, că va face ceea ce fusese învățat să facă și că va fi Mireasa lui Isus, toate aceste lucruri minunate urmând să se petreacă în viața sa. Dar nu a fost suficientă învățătura bună, ci a avut nevoie de o experiență personală, iar când a înțeles că acel Cuvânt nu fusese adevărat doar pentru mama sa, că El nu era adevărat pentru că spusese predicatorul că este adevărat, ci era adevărat pentru că Dumnezeu îi arătase că era adevărat pentru el.

De ce sunteți voi Mireasa lui Isus Hristos? Nu pentru că v-a spus cineva că sunteți Mireasa, pentru că v-ați născut într-o biserică la Mesaj, pentru că sunteți într-o biserică la Mesaj sau pentru că ascultați o casetă a profetului, ci voi știți că sunteți Mireasa lui Isus Hristos pentru că ați întâlnit personal o Ființă care v-a spus aceasta. Ați întâlnit pe Cineva care se află dincolo de intelectul vostru, de voi înșivă, v-ați întâlnit cu Ceva ce v-a confirmat în sufletul vostru că sunteți ai lui Dumnezeu și că va chemat Dumnezeu Însuși.

Când era în floarea vârstei, cu legături, cu calitățile sale militarești, cu școala sa egipteană, Moise a fugit temându-se pentru viața sa, la musturarea unui singur sclav. Dar după ce a primit descoperirea pentru sine însuși, după ce el însuși a

Întâlnit Stâlpul de Foc, la vârsta de optzeci de ani, când nu mai avea legături, când a uitat toată educația, când nu a mai studiat știința, ci păstora oile, fără nicio legătură, fără nicio putere, fără niciun ban, fără legături familiale la Casa Albă, nu a mai avut nimic altceva decât o descoperire divină despre cine era el și despre faptul că Dumnezeu avea un scop pentru viața sa, s-a coborât în Egipt să elibereze poporul Israel.

Atunci nu a mai mers slujind propriului lui scop, ci s-a coborât slujind scopului lui Dumnezeu. Atunci nu a mai mers în conformitate cu gândirea sa, ci la porunca lui Dumnezeu. A început să înțeleagă că tot ceea ce a crezut fusese greșit, că tot ceea ce nădăjduise fusese greșit, nu învățătura fusese greșită, ci propriile lui păreri fuseseră greșite; învățătura fusese bună, dar părerile lui despre învățatură fuseseră greșite, capacitatea sa umană de a păzi învățătura era greșită. Dar când a întâlnit Stâlpul de Foc, lucrurile au stat altfel. Atunci, după ani de zile, s-a coborât jos în slăbiciune și umilință, cu nimic altceva decât un toiag strâmb. Și-a pus soția și copilul pe un măgar și a plecat spre Egipt, iar fratele Branham ne-a vorbit de multe ori despre aceasta spunând: „Unde mergi, Moise?” „Merg să cuceresc Egiptul.” „Cu ce armată?” „Cu niciuna. Merg pur și simplu acolo, la porunca Domnului”. De ce? Pentru că dintr-o dată tot ce a contat a fost doar Cuvântul lui Dumnezeu.

Dintr-o dată, când a întâlnit Stâlpul de Foc, Moise a înțeles că nu avea nevoie de o armată sau de puterea brațelor sale, nu avea nevoie nici măcar de susținerea fraților săi, sclavii, pentru că atunci când a avut sprijinul lor, a fugit. Acum, el nu a mai avut nevoie de sprijinul lor. El nu avea nevoie ca frații săi să-l sprijine, nu avea nevoie ca cineva să stea de partea lui sau să fie de acord cu el, nu avea nevoie ca lumea să-l înțeleagă, ci tot ce avea nevoie era să întâlnească Stâlpul de Foc și să primească vedenia direct de la Dumnezeu. Nu de la mama sa, ci direct de la Dumnezeu, iar atunci a putut să plece pentru că a avut încredere în acel Cuvânt și nu în una din abilitățile sale.

Atunci când venim pentru prima dată la Mesaj sau când suntem crescuți în cadrul Său, este foarte ușor să luăm o abordare intelectuală pentru că suntem învățați într-un anumit fel sau anumite lucruri. Astfel, putem încerca să ne aliniem singuri

prin propria noastră abilitate față de ceea ce am fost învățați, dar nu aceasta este ceea ce vrea Dumnezeu. El vrea ca noi să fim un vas predat Lui, ca să poată lua controlul deplin, vrea pe cineva care să prindă vedenia și să creadă în ea, să creadă ceea ce a spus profetul despre Mireasa din ziua de azi, nu în capabilitatea mea de a produce aceasta sau în puterea poporului care mă înconjoară. Uitați de toate acestea, prindeți o descoperire proaspătă de la Stâlpul de Foc și stați pe acel Cuvânt indiferent ce se petrece în jurul vostru. Atunci nu va mai conta dacă este o biserică mare sau mică, dacă ei sunt de acord, dacă unii vin sau dacă alții pleacă, acestea nu vor mai conta pentru că L-am întâlnit eu însumi pe Dumnezeu și știu că fac parte din Mireasă, și tot ce a spus profetul se va împlini în viața mea pentru că Cuvântul aduce Viața, Cuvântul Însuși are Viață. El nu are nevoie de viața voastră pentru că El Însuși are Viață. Aleluia! Dumnezeu nu depinde de viața sau de abilitatea noastră, ci vrea ca noi să ne despărțim de toate acele lucruri și să venim la o descoperire proaspătă despre Cine este El și despre cine suntem noi în El. Să ajungem într-un loc în care vom putea spune: „Cum vei birui Egiptul?”

„Nu știu.”

„Ce vei face când vei ajunge acolo?”

„Nu știu, El a spus doar să-i spun să lase poporul meu să plece.”

„Și dacă va refuza?”

„Nu știu. Există câteva semne pe care le voi arăta.”

„Și dacă ei nu vor primi semnele?”

„Nu știu.”

„Cum vei manifesta Tragerea a treia, Cuvântul vorbit?”

„Nu știu. Tot ce voi face este să continui să vorbesc Cuvântul, iar când Dumnezeu va vrea ca un smochin să fie blestemat, El îmi va spune aceasta. Dacă Dumnezeu îmi va spune să blestem un smochin, acel smochin se va usca și va muri, iar dacă Dumnezeu va vrea să se miște un munte, El îmi va spune să mut un munte; El îmi va spune să vorbesc muntelui și muntele se va mișca, se va ridica și se va arunca în mare.”

„Cum vei face aceasta?”

„Nu am nici cea mai mică idee, tot ceea ce știu este că dacă Dumnezeu va spune, dacă El vrea aceasta, Dumnezeu va face totul posibil. Eu nu sunt decât vasul Său.”

Prieteni, noi înțelegem că nu putem împlini ceea ce a spus profetul că va face Dumnezeu prin Mireasă. Nu avem legături, nu avem nimic care va aduce la împlinire ceea ce a spus profetul că se va împlini cu Mireasa, dar este sigur că avem ceva: ne-am întâlnit cu același Stâlp de Foc care-i vorbea profetului. Dacă L-ați întâlnit personal, atunci aveți încredere deplină în ceea ce a spus profetul pentru că v-ați întâlnit cu aceeași Ființă care vorbea prin el, care nu a fost decât o gură pentru Dumnezeu. Astfel, dacă L-ați întâlnit pe Cel care vorbea prin acea gură, aveți atât de multă încredere în ceea ce a spus acel profet pe cât aveți în profetul care a spus-o. Amin! Slăvit să fie Domnul!

Fratele Branham a spus în mesajul **Credința** din anul 1958:

„...merg jos în Egipt să-l cuceresc, merg jos să-l cuceresc”, invazia unui singur om. Și ceea ce este minunat este că el a făcut-o. De ce? Pentru că a avut credință în Dumnezeul cu care avusese o experiență. Dumnezeu este Cel care a făcut diferența... El nu a avut nevoie de pregătirea sa militară, nu a avut nevoie de învățătura sa, ci a avut nevoie de o experiență. Iar tufișul care nu se mistuia avea

ceea ce îi lipsea lui Moise.”

Oh, prieteni, dacă am putea înțelege aceasta! Stâlpul de Foc are ceea ce vă lipsește vouă. Amin! Și de ce avem nevoie noi? De o descoperire despre cine suntem noi, avem nevoie de acea descoperire personală, individuală a lui Isus Hristos, dată nouă personal ca indivizi. Întoarceți-vă și citiți **Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită**, și în timp ce o veți citi, fiți atenți de câte ori a spus fratele Branham: „*numai un singur om*”, „*o singură persoană, nu un grup*”, „*la individ*.” De aceea, cel mai periculos lucru pe care îl puteți face uneori este să priviți la creștinii puternici care vă înconjoară, la credincioșii adevărați care se află în jurul vostru și să vă luați credința din puterea lor. Unul din cele mai periculoase lucruri pe care le puteți face, este să vă simțiți încrezători pentru că aveți un păstor bun, pentru că mergeți la o biserică bună și aveți credincioși buni în jurul vostru. Frate și soră, nu contează dacă nu ai pe nimeni în jurul tău, pentru că puterea voastră nu provine de la cei care vă înconjoară, ci de la o descoperire, iar descoperirea vine numai de la Dumnezeu. Acea descoperire vă va plasa în cadrul vedeniei, iar voi trebuie să aveți încredere în ea.

Moise a coborât în Egipt, dar Dumnezeu nu i-a spus multe. El i-a zis: „Vei avea parte de câteva semne acolo: vei arunca toiagul jos, apoi îl vei ridica. Dacă nu vor asculta de aceasta, pune-ți mâna în sân și scoate-o afară.” A făcut așa și mâna s-a umplut de lepră. „Acum pune-o înapoi, apoi du-te acolo și spune-le să lase poporul să plece”. Aceasta a fost tot ce a știut Moise. A știut că trebuie să arunce toiagul jos, să-l ridice înapoi, să pună mâna în sân, să o scoată afară, apoi s-o pună din nou înăuntru și să le spună să lase poporul să plece. „Păi, aceasta ar trebui să se petreacă repede. Nu va dura mult.” Pentru că văzuse toate aceste lucruri, Moise a zis: „Este uimitor, cu siguranță, va funcționa!” El a mers acolo jos, a obținut o audiență la Faraon, a intrat înăuntru și i-a spus: „Domnul a spus: „Lasă poporul Meu să plece!” Dar Faraon i-a răspuns: „De ce aș face aceasta?” Atunci, Moise a făcut ceea ce îi spusese Dumnezeu: a luat toiagul și l-a aruncat jos. Parcă îl văd că era de încrezător pentru că întâlnește Stâlpul de Foc, și știa că lucra în cadrul scopului lui Dumnezeu. Știa că nu era puterea sa sau capacitatea sa, nu era nimic de la el, așa că a aruncat toiagul jos, iar acesta s-a prefăcut într-un șarpe. „Aceasta va funcționa,” și-a zis liniștit, dar lane și lambre și-au aruncat și ei toiegele jos și acestea s-au prefăcut în șerpi.

Fratele Branham a spus că aceasta nu l-a surprins deloc pe Moise. Sub învățătura mamei sale, ar fi fugit imediat pe ușa din spate. Când a fost provocat asupra învățăturii sale, asupra Mesajului, pentru că-l avusese de la mama sa, nu de la Dumnezeu, Moise a luat-o la fugă, dar de data aceasta lucrurile aveau să fie diferite, pentru că el fusese în capătul deșertului, iar acolo l-a întâlnit pe Dumnezeu față în față într-un tufiș care nu se mistuia. Astfel, a știut că nu mama sa a fost cea care-l chema, ci Dumnezeu. Așadar, orice ar fi făcut lane și lambre atunci, nu ar fi schimbat nimic, nu a mai contat. Dumnezeu nu îi spusese să fugă, ci să arunce toiagul jos.

Când lucrurile nu merg așa cum am crezut noi că vor merge... Vă puteți pune în locul lui Moise? Ați fi văzut cum s-au desfășurat lucrurile în pustie și ați fi spus: „Nu am mai văzut niciodată așa ceva. Am aruncat un toiag jos și s-a prefăcut într-un șarpe. Oh, genunchii lui Faraon se vor bate unul de altul și ne va lăsa să plecăm imediat.”

Vedeți prieteni, lucrurile nu se vor întâmpla niciodată așa cum credem noi că se vor întâmpla. Vindecarea divină nu va veni așa cum credem noi, izbăvirea noastră din prigoană nu va avea loc așa cum credem noi că va avea loc, soluția la problemele voastre familiale nu va veni așa cum credeți voi, mântuirea copiilor voștri nu va veni așa cum credeți voi. Lucrurile nu se petrec niciodată așa cum credeți voi, dar aceasta nu va schimba Cuvântul lui Dumnezeu. Nimic nu se schimbă. Dacă știm cine suntem noi, care este însărcinarea noastră și care este partea noastră în cadrul Miresei, nu se schimbă nimic. Noi nu ne încredem în noi, ci în Cuvânt, iar dacă El spune: „Aruncă un toiag jos”, aruncați un toiag jos indiferent de cât de multe toiege sunt aruncate jos și câți șerpi de ridică. Nu contează cât de mulți oameni pretind că sunt Mireasa, ce lucruri fac ei după ce pretind că sunt Mireasa, nu contreză cu ce se potrivesc sau cu ce nu se potrivesc, ceea ce spun sau nu spun. Eu știu cine sunt eu, știu ce Cuvânt mi-a dat El, și stau pe acel Cuvânt.

Moise și-a aruncat toiagul jos, iar lane și lambre și-au aruncat toiegele lor jos, așa că tot ce a putut să facă Moise a fost să-L lase pe Dumnezeu să fie Dumnezeu. Fraților, el chiar a învățat ceva în acea călătorie din pustie, nu-i așa? El a învățat să

nu pășească niciodată în față și să nu facă nimic ca să vină lucrurile la împlinire.

Prieteni, noi nu suntem aici ca să aducem profeția la împlinire, ci suntem aici ca să umblăm în ascultare de Cuvânt. Noi nu suntem aici ca să punem presiune, ca să încercăm să facem să se întâmple ceva, să facem ceva, să dăm naștere la ceva al nostru și să spunem: „Aceasta este!” Noi suntem aici ca să umblăm în ascultare de Cuvânt și să-L lăsăm pe Dumnezeu să fie Dumnezeu. Așadar, Moise a stat doar acolo și s-a uitat la șarpele acela, și la puțin timp, șarpele său i-a mâncat pe ceilalți doi. Ce a făcut el? Nimic. Doar a avut credință în Cuvântul lui Dumnezeu. De unde a primit-o? Dintr-o experiență personală din capătul deșertului.

Vedeți prieteni, când Moise a chemat muște, nu puterea din corzile sale vocale a fost cea care a creat muștele. Fratele Branham ne-a spus care este diferența dintre situația în care a adus Moise ceva la existență și cea în care a adus fratele Branham ceva la existență. A existat o mare diferență. Când Moise a adus ceva la existență, nu a fost același lucru ca în cazul în care a vorbit fratele Branham și au venit la existență verighetele. A fost diferit. Fratele Branham a spus că atunci când a vorbit Moise ca să vină ceva la existență, Dumnezeu a zis: „Să fie muște”, iar Moise a spus: „Să fie muște.” Deci, tot ceea ce a făcut el a fost să repete după Dumnezeu. Nu a fost puterea corzilor sale vocale, ci credința în Cuvântul care i-a fost dat. Lui i s-a zis: „Spune aceasta”, iar el a spus ceea ce i s-a spus. Dar când a creat fratele Branham verighetele, lui i s-a spus: „De ce ai nevoie?” Acum totul venea la un nivel diferit.

„De ce ai nevoie? Vânezi, ai nevoie de verighetele”.

Nu Dumnezeu a spus: „Aceasta va fugi de-a lungul câmpului, se va urca pe o creangă, iar eu o voi împușca între ochi.” Nu, nu Dumnezeu a spus toate acestea, ci fratele Branham le-a spus, iar Dumnezeu a onorat cuvântul său pentru că l-a dus într-un loc în care profetul avea atât de multă încredere în poziția sa, în cuvântul său, încât dacă Dumnezeu i-ar fi spus să spună ce voia el, el ar fi spus ceea ce voia Dumnezeu. El credea Cuvântul Domnului.

„Același lucru este valabil în seara aceasta cu biserica. Duhul Sfânt are ceea ce îi lipsește bisericii; aceasta fiind o credință veșnică, arzătoare.”

Să mergem la Geneza 37.5:

„Iosif a visat un vis și l-a istorisit fraților săi, care l-au urât și mai mult.”

El le-a zis: „la ascultați ce vis am visat!

Noi eram la legatul snopilor în mijlocul câmpului și iată că snopul meu s-a ridicat și a stat în picioare, iar snopii voștri l-au înconjurat și s-au aruncat cu fața la pământ înaintea lui.”

Frații lui i-au zis: „Doar n-ai să împărățești tu peste noi? Doar n-ai să ne cârmuiești tu pe noi?” Și l-au urât și mai mult din pricina viselor lui și din pricina cuvintelor lui.” (v.5-8).

Înțelegem noi că acelea nu erau visele lui? Tot ce făcea el era să repete ceea ce a văzut. Acelea erau visele lui Dumnezeu.

„Iosif a mai visat un alt vis și l-a istorisit fraților săi. El a zis: „Am mai visat un vis! Soarele, luna și unsprezece stele se aruncau cu fața la pământ înaintea mea.”

L-a istorisit tatălui său și fraților săi. Tatăl său l-a muștrat și i-a zis: „Ce înseamnă visul acesta pe care l-ai visat? Nu cumva vom veni eu, mama ta și frații tăi să ne aruncăm cu fața la pământ înaintea ta?”

Frații săi au început să-l pizmuiască, dar tatăl său a ținut minte lucrurile acestea.”

(v.9-11).

Aici îl avem pe Iosif. El era într-o poziție unică pentru că era un tânăr. Iosif a avut parte de călăuzirea lui Dumnezeu, de tânăr, și a primit un vis, o vedenie de la Dumnezeu Însuși. Nu de la tatăl său, nu de la mama sa sau de la un predicator, ci de la Dumnezeu Însuși. Vom privi cât de puternic este când noi înșine primim o vedenie de la Dumnezeu Însuși față de atunci când ne spune ceva mama sau tata. Când o primim noi înșine de la Dumnezeu, aceasta schimbă totul.

Să mergem la versetul 23:

„Când a ajuns Iosif la frații săi, aceștia l-au dezbrăcat de haina lui, de haina cea pestriță pe care o avea pe el.

L-au luat și l-au aruncat în groapă. Groapa aceasta era goală: nu era apă în ea.

Apoi au șezut să mănânce. Ridicându-și ochii, au văzut o ceată de ismaeliți venind din Galaad; cămilele lor erau încărcate cu tămâie, cu leac alinător și smirnă, pe care le duceau în Egipt.

Atunci, Iuda a zis fraților săi: „Ce vom câștiga să ucidem pe fratele nostru și să-i ascundem sângele?”

Veniți mai bine să-l vindem ismaeliților și să nu punem mâna pe el, căci este fratele nostru, carne din carnea noastră.” Și frații lui l-au ascultat.

La trecerea negustorilor madianiți, au tras și au scos pe Iosif afară din groapă și l-au vândut cu douăzeci de sicli de argint ismaeliților, care l-au dus în Egipt.”
(v.23-28).

În această etapă, Iosif era un băiat de șaptesprezece ani. În calitate de tânăr de șaptesprezece ani, el în preumbrea pe Hristos în mod desăvârșit. Iosif era un profet al lui Dumnezeu, avea o relație cu Dumnezeu, și chiar și nedreptul Faraon avea să spună: „Nu există nimeni ca tine, un om peste care locuiește Duhul Domnului.”

Iosif avea Duhul lui Dumnezeu asupra sa și a avut un vis pentru sine, iar atunci a cunoscut vedenia pentru viața sa. El nu a primit Mesajul printr-o cale secundară, ci direct de la Dumnezeu, iar atunci a știut că era chemat de Dumnezeu, că frații lui, soarele și luna și stelele se vor închina fiindcă urma să ajungă într-o poziție de conducere. După acest vis, frații lui l-au urât, l-au luat, i-au sfâșiat haina, l-au aruncat într-o groapă, l-au vândut în sclavie și astfel a fost dus jos în Egipt. A fost un lucru bun că el nu a avut parte de ceea ce a avut parte Moise înainte. Cu siguranță ar fi fost descurajat și ar fi renunțat la nădejde, dar Iosif a avut ceva diferit de ceea ce avusese Moise prin învățătura mamei sale; el a avut o descoperire de la Dumnezeu Însuși, și a știut că indiferent ce urma să se petreacă, ceea ce spusese Dumnezeu era adevărat, ceea ce îi arătase El în vise era adevărat. Amin!

Indiferent ce se petrece, ceea ce a spus Dumnezeu pe casete este adevărat. Dacă trec șaiszeci, șaptezeci, o sută sau două sute de ani, ceea ce a spus Dumnezeu pe casete este adevărat. Eu știu că ceea ce se află pe casete, este Adevărul, nu pentru că mi-a spus mama, ci pentru că am întâlnit Stâlpul de Foc. Știu că pe casete sunt eu. Nu sunt un cetățean adjunct, nu sunt ceva de mâna a doua, nu sunt o forță de mâna a doua, nu sunt doar ceea ce s-a petrecut în ultima vreme, ci ceea ce a predicat acest profet este viața mea; el a predicat despre mine. Când a vorbit despre avanpremiera Miresei, a vorbit despre mine. Când a vorbit despre viața pe care o va trăi Mireasa, manifestând Însăși Viața lui Isus Hristos pe pământ, știu că el făcea referire la mine, și aceasta nu pentru că mi-a spus mama mea sau un predicator, ci pentru că am întâlnit Stâlpul de Foc și știu că mi se aplică mie personal.

Chiar dacă vor mai trece încă douăzeci de ani, aceasta nu va schimba Cuvântul lui Dumnezeu, tot mi se va aplica mie. Iosif a primit vedenia, a primit Cuvântul pentru ziua sa și a știut care va fi rolul său, dar ceea ce i s-a întâmplat după aceea părea a fi exact opusul. Nu era un conducător, ci un sclav! Fiți atenți la felul în care

lucrează Dumnezeu, prieteni. Nu făcea pași spre a fi un conductor, ci devenea un sclav. Nu devenea mare, ci mic, deoarece calea în sus este în jos. El a mers ca sclav în Egipt și a rămas un sclav.

Să mergem acum la cap 39.

„Iosif a fost dus în Egipt, și Potifar, dregătorul lui Faraon, căpetenia străjerilor, un egiptean, l-a cumpărat de la ismaeliții care-l aduseseră acolo.

Domnul a fost cu Iosif, așa că toate îi mergeau bine; el locuia în casa stăpânului său, egipteanul.

Stăpânul lui a văzut că Domnul era cu el și că Domnul făcea să-i meargă bine ori de ce se apuca.

Iosif a căpătat mare trecere înaintea stăpânului său, care l-a luat în slujba lui, l-a pus mai-mare peste casa lui și i-a încredințat tot ce avea.

De îndată ce Potifar l-a pus mai-mare peste casa lui și peste tot ce avea, Domnul a binecuvântat casa egipteanului din pricina lui Iosif, și binecuvântarea Domnului a fost peste tot ce avea el: fie acasă, fie la câmp.

Egipteanul a lăsat pe mâinile lui Iosif tot ce avea și n-avea altă grijă decât să mănânce și să bea. Dar Iosif era frumos la statură și plăcut la chip.” (v. 39-44).

Toate aceste lucruri au fost scrise „pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” (Romani 15.4).

Iosif a primit însărcinarea sa, a primit chemarea sa și trebuia să fie un conducător, dar imediat după aceea a ajuns sclav, legat, și a fost dus departe de casă. Dacă nu ar fi fost visul, ar fi fost un băiat descurajat. Dar știți, Dumnezeu nu poate eșua. Dumnezeu nu poate da greș.

Fiți atenți ce s-a întâmplat cu viața sa. Deși se părea că merge în direcția opusă, totul petrecându-se contrar vedeniei, el a avut o asemenea încredere în Planul lui Dumnezeu încât putem vedea că exista ceva deosebit în legătură cu el, deoarece trăia o viață de credință. Iosif nu s-a ascuns, nu a renunțat la viața sa, nu era în depresie și nu a vrut să se sinucidă.

Ce se întâmplă cu noi când lucrurile merg în opoziție cu direcția în care am fi vrut să mergă? Ce se întâmplă când obțineți o slujbă, iar apoi o pierdeți? S-a schimbat vedenia? S-a schimbat scopul Său pentru voi? S-a schimbat scopul vostru de a fi pe pământ? Nimic nu s-a schimbat. Indiferent unde a mers Iosif, nu s-a schimbat nimic. Scopul nu s-a schimbat, ținta nu s-a schimbat, profeția nu s-a schimbat, nimic nu s-a schimbat. Dumnezeu aducea la suprafață scopul Său, planul Său. În timp ce Iosif ajungea mai aproape de Egipt, el se apropia mai mult de planul și voia desăvârșită a lui Dumnezeu, nu mai departe.

Poate că în mintea lui Iosif se părea că lucrurile se îndepărtau, dar Dumnezeu îl muta chiar în vedenie, El îl muta exact jos în Egipt pentru că trebuia să fie în Egipt. Iosif a trăit o asemenea viață prin credință, încât atunci când era în casa lui Potifar, a putut să vadă binecuvântările lui Dumnezeu peste el. Iosif nu a căzut în depresie. Eu nu sunt deprimat pentru că Domnul nu ne-a luat încă într-o schimbare a trupului, nu sunt deprimat pentru că este scopul Său, nu al meu. Nu voi cădea în depresie pentru că trebuie să mai sufăr câțiva ani pe pământ, nu cad în depresie pentru că mai există câteva lucruri care merg rău, deoarece totul slujește unui scop, vedenia nu s-a schimbat, nu s-a schimbat nimic.

Dacă Dumnezeu mă mută de la o slujbă la alta, nu s-a schimbat nimic. Dacă în viața mea se destramă ceva, nu s-a schimbat nimic, pentru că eu nu mai slujesc potrivit ideii mele cu privire la ceea ce încercă să facă Dumnezeu în cadrul

Mesajului. Eu m-am întâlnit cu Stâlpul de Foc, iar acum este scopul Lui în viața mea.

Dacă El vrea să mă pună, să mă mute aici, cred că fiecare mișcare mă mută în vedenie. Cred că prin fiecare pas, El mă ia și mă mută în vedenie, cred că este ceea ce vrea El în viața mea. De ce? Pentru că m-am întâlnit cu Stâlpul de Foc, iar Cuvântul Său nu Se schimbă, gândul Său pentru mine nu se schimbă, scopul Său pentru mine nu se schimbă. Chiar dacă am făcut câteva greșeli, scopul Său nu se schimbă. De ce? Pentru că încă înainte de întemeierea lumii, El a avut un scop pentru mine, și nu-l poate schimba pentru că Dumnezeu nu Se poate schimba.

„Oh, eu am luat niște decizii, am făcut lucruri greșite și am dat peste cap programul lui Dumnezeu.” Dumnezeule, poate voi vă mutați mai aproape decât ați crezut vreodată, poate astăzi sunteți mai aproape decât ați visat vreodată că veți fi. Iosif, departe de casă, sclav în casa lui Potifar, era mai aproape decât era acasă, era mai aproape decât era în ziua în care a avut visul. Oh, aleluia! Am trecut prin niște lucruri aspre, dar vreau să vă spun că suntem mai aproape decât am fost vreodată. Sunteți mai aproape de planul desăvârșit al lui Dumnezeu, sunteți mai aproape de scopul din viața voastră, sunteți mai aproape decât erați ieri. Vă amintiți de dezastrul de anul trecut? Aceasta v-a mutat mai aproape, nu mai departe, în planul lui Dumnezeu. Slăvit să fie Dumnezeu!

Moise a petrecut patruzeci de ani în pustie păstorind oile. Nu părea a fi mai aproape, dar Dumnezeu a continuat să lucreze cu el și să-l ducă în jur, să-l rotească în jur până când, la timpul potrivit a ajuns la muntele Sinai, în locul potrivit, având scopul potrivit. Dumnezeu a trebuit să aibă persoana potrivită, în locul potrivit și la timpul potrivit, pentru că Muntele Sinai era locul în care El urma să facă Legământul Său, Muntele Sinai era locul în care El urma să facă cererea Sa în căsătorie, Muntele Sinai a fost locul în care El urma să Se coboare jos într-un Stâlp de Foc; totul urma să se desfășoare la Muntele Sinai. Păstorind oile, Moise se mișca în jur prin pustie și uitase de multă vreme simțământul pentru frații săi, uitase de mult că exista un scop în viața sa, că el avea de făcut ceva pentru Planul lui Dumnezeu. Atunci, el îl slujea pe Ietro. Nu, el nu făcea aceasta, ci îl slujea pe Dumnezeu, doar că nu știa aceasta. Cei patruzeci de ani în care a păstorit oile l-au

pregătit să conducă două milioane de oameni de-a lungul deșertului.

Toți anii în casa lui Potifar au fost pentru Iosif ani de antrenament. El a învățat cum să păzească rânduielile casei, caietul de conturi, încât Potifar nici nu mai știa ce deținea, ce avea; el pusese totul în mâna lui Iosif. De ce s-a întâmplat aceasta? Pentru că împăratul Egiptului urma să facă același lucru. Dar înainte să treacă de la vis la a fi mâna dreaptă a lui faraon, Dumnezeu a avut un proces prin care l-a trecut pe Iosif, și fiecare oprire de-a lungul drumului avea să-l aducă mai aproape de vedenie, nu mai departe.

Prieteni, viața noastră de aici este un antrenament pentru ploaie. Noi suntem în antrenament pentru a câștiga un caracter, pentru că puterea fără caracter este ceva satanic. Dar puterea cu caracter este potrivită pentru a împărăți. Tot ceea ce se petrece, fiecare joncțiune, fiecare tranziție în viață, ne duce mai aproape de vedenie. Dacă puteți avea credință să rămâneți pe loc când aruncați jos toiagul vostru și se petrece ceva la care nu v-ați gândit, să stați pur și simplu pe loc pentru că ați făcut ceea ce v-a spus Dumnezeu să faceți.

Dacă Dumnezeu v-a convins că v-a vindecat trupul și v-a eliberat de lucrul cu care vă luptați, atunci stați pe loc, pentru că se va întâmpla. Dacă vedeți o făgăduință în Cuvânt, Dumnezeu v-a dat o mărturie în inimă, stați pe loc, prieteni. Nu mergeți nicăieri încercând să înțelegeți ceva. Dacă Dumnezeu a vorbit deja inimii voastre și ați văzut acel lucru în Cuvânt, stați pe loc, pentru că se va împlini. Amin! S-ar putea ca lucrurile să nu se petreacă așa cum ați crezut voi sau în intervalul de timp în care ați crezut voi că se vor petrece, dar dacă stați pe loc, nemișcați față de Cuvântul lui Dumnezeu, se va întâmpla ceea ce a spus El. Dacă Dumnezeu a dat o mărturie inimii voastre spunându-vă că copiii voștri se vor întoarce la Domnul, nu contează cât de rea arată viața lor. Voi spuneți: „Păi, ei sunt mai departe decât au fost vreodată.” De unde știți aceasta? Acea ultimă mișcare s-ar putea să-i fi mișcat mai aproape decât au fost vreodată în a-și preda inima Domnului. De unde știți voi că după acea ultimă greșeală dezastruoasă, sau după acea ultimă decizie proastă luată, sunt mai departe decât au fost vreodată? Prieteni, s-ar putea să fie mai aproape decât au fost vreodată.

Noi trebuie să încetăm să mai privim firește, cu o înțelegere și cu o judecată firească, să ne găsim poziția în Cuvânt și să-L credem indiferent de ceea ce vedem. Nu contează câți alți șerpi apar. Ce v-a spus Dumnezeu? El nici măcar nu i-a menționat pe ceilalți șerpi lui Moise. Dumnezeu vă va da în inima voastră o mărturie asupra Cuvântului Său, iar voi veți ști că este adevărul. Dar El nu vă va spune restul poveștii. El nu vă va spune ce va merge rău sau ce alte obstacole veți birui, El nu vă va spune aceasta, ci tot ceea ce va face El este să vă dea în inimă o credință care vă va spune că lucrarea este încheiată. Dar voi trebuie să fiți dispuși să aruncați Cuvântul în față, să stați pe loc și să-L lăsați pe Dumnezeu să fie Dumnezeu.

Încetați să mai spuneți: „Este mai rău ca niciodată, suntem mai departe decât am fost vreodată, este mai întuneric decât a fost vreodată.”

Când Iosif a fost în casa lui Potifar, nu a fost prea rău. El a avut cele mai bune lucruri dintre toate. Potifar nu a fost un om sărac, și el a pus totul la dispoziția lui Iosif. El a avut haine frumoase, mâncare bună, a avut lângă el slujitori; el poruncea asupra casei lui Potifar, având autoritate asupra tuturor lucrurilor. Fusesse destul rău să intre în sclavie, dar atunci dintr-o dată nu mai părea a fi chiar atât de rău. Dar ce s-a întâmplat mai departe? Lucrurile erau pe punctul de a se înrăutăți. Nu, nu, retrag aceasta, ele erau pe punctul de a se îmbunătăți. Iosif era pe punctul de a face un alt pas mai aproape de scaunul de domnie. Care a fost acel pas? O acuzație falsă din partea unei femei imorale, care a fost crezută de șeful său și în urmă căreia a fost aruncat în temnița împăratului. Dar acesta nu a fost un pas în spate, prieteni, nu a fost ceva rău în viața lui Iosif, ci a fost un mare pas înainte în Planul lui Dumnezeu. Aleluia!

Putem avea și noi credință în Cuvântul lui Dumnezeu și nu în propria noastră judecată, în propria noastră înțelegere, în ceea ce văd ochii noștri, ci o credință solid sădită în Cuvântul lui Dumnezeu și numai în Cuvântul Său? Amin! Voi nu aveți nevoie de o vedenie, ci de credință în Cuvânt, și Dumnezeu poate aduce la viață acea credință din inima voastră. Voi nu aveți nevoie de un semn din exterior, nu aveți nevoie să se întâmple nimic altceva. Tot ce aveți nevoie este o credință adusă la viață asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Să ne ținem tare de acel lucru

privind cum Dumnezeu îndepărtează orice obstacol din cale. Unii dintre voi ați așteptat o perioadă îndelungată de timp pentru copiii voștri, după propria voastră izbăvire sau ca lucrurile să se schimbe, dar se pare că lucrurile devin și mai rele.

Iosif a intrat în casa lui Potifar ca sclav. Lucrurile se înrăutățiseră, dar apoi s-au îmbunătățit. Dar după aceea s-au înrăutățit din nou. Ați trecut vreodată prin așa ceva? Lucrurile să se înrăutățească, apoi să se îmbunătățească, apoi să se înrăutățească, și mai apoi să se îmbunătățească din nou. Ați trecut vreodată prin așa ceva? Vă spun ceva prieteni: lucrurile au început să devină din ce în ce mai bune.

Când Iosif a fost vândut pentru douăzeci de arginți la madianiți, a fost mai bine decât atunci când locuia în casa tatălui său. Când a fost vândut lui Potifar a fost mai bine decât atunci când a fost în mâna madianiților, iar când a fost acuzat pe nedrept de o femeie imorală a fost mai bine pentru că urma să ajungă mâna dreaptă a lui Faraon. Oh, când va îndepărta Dumnezeu raționamentul nostru firesc, nevoia noastră de a înțelege lucrurile? Când Dumnezeu ne va rupe de aceste lucruri și ne va duce înapoi la credința în însărcinarea Sa, când Îl întâlnim într-un Stâlp de Foc, când Îl cunoaștem noi înșine și indiferent de ceea ce se va întâmpla avem credință în făgăduința Sa despre care profetul a spus că este adevărată, că este *Așa vorbește Domnul*, că este adevărată și ni se întâmplă nouă.

Știți ceva? Dacă îmbătrâniți, deveniți mai slabi. Fratele Branham a spus: „*Acum am o pereche de ochelari când citesc Biblia*”. Acela a fost profetul lui Dumnezeu. El a mai spus: „*Sunt mai încet, nu mai am energia pe care o aveam.*” „*Sunt atât de slab, de plăpând, încât am nevoie de un baston, nu mai aud cum auzeam și ochii mei nu mai sunt ceea ce erau...*” Atunci vă întreb: Ne îndepărtăm de schimbarea trupului nostru sau suntem mai aproape? Amin! Suntem mai aproape. Când mi-am ridicat ochelarii bifocali am spus: „*Aceasta este un alt băț înfipt în cuib, pentru că Dumnezeu vrea ca acest vultur să zboare.*” A luat niște lucruri confortabile și le-a scos afară, pentru că prin fiecare lucru dureros sau înțepător care apare, El îndepărtează penele din cuib pentru că vrea ca vulturii Săi să zboare.

Iosif a ajuns în temniță din pricina unei acuzații false. A fost exact locul în care Dumnezeu a vrut ca el să fie. El nu făcuse nimic greșit, nu făcuse nicio greșeală, tot ceea ce a făcut el a fost să creadă Cuvântul și să slujească acolo unde l-a pus Dumnezeu. Când Dumnezeu l-a pus în sclavie, el a slujit. A slujit atât de bine încât a fost mai bun decât oricare alt slujitor pe care l-a avut Potifar, iar Potifar a putut vedea că Domnul era cu el. Uneori, noi mergem la muncă și tot ce facem este să ne plângem. Cine v-a dat acea slujbă? Cine v-a dat puterea de a lucra în acel loc de muncă? Mă întreb ce crede Dumnezeu când ne aude bombănind și plângându-ne? Înțelegem noi că în orice situație a ajuns, în orice condiție a fost pus, Iosif a slujit și a înflorit? Eu spun: „Doamne, îngăduie-mi să trăiesc Viața lui Isus Hristos oriunde mă vei pune Tu.” Dacă mă vei pune într-o creșă, îngăduie să pot trăi Viața lui Isus Hristos; dacă mă vei pune într-un spital, într-o fabrică, oriunde mă vei pune, îngăduie să trăiesc Viața lui Isus Hristos pentru ca ceilalți să poată vedea că Tu ești cu mine. Tot ce mi-ai dat să fac, orice sarcină mi-ai dat de îndeplinit, îngăduie ca scopul Tău în viața mea să fie mai presus de orice altceva. De ce sunteți la locul de muncă în care vă aflați? Dacă sunteți o sămânță-genă a lui Dumnezeu, este pentru că El v-a pus acolo. Dacă v-ați dus acolo de unul singur, ieșiți afară și spuneți: „Doamne, unde vrei să fiu?”, pentru că noi nu vrem să trăim viața lui Moise înainte ca el să fi întâlnit Stâlpul de Foc, ci vrem să trăim viața lui după ce a întâlnit Stâlpul de Foc.

Astfel, tot ce fac, fac prin descoperire, fac pentru că știu că acela este locul în care vrea El să fiu, unde ar trebui să fiu, locul în care Dumnezeu mă vrea la acel timp, și voi înflori oriunde mă va poziționa El, pentru că viața Sa este asupra mea. Eu am întâlnit Stâlpul de Foc și există ceva diferit în legătură cu mine. Ei ar trebui să știe că aceasta a funcționat și că există ceva diferit în legătură cu mine. Ei ar trebui să știe că binecuvântările Domnului sunt peste voi. Noi vrem să trăim prin descoperire și în conformitate cu scopul pe care Îl are El în viețile noastre, și nu noi, ci Hristos să trăiască în noi, pentru că suntem prizonierii, suntem slujitorii dragostei lui Isus Hristos.

Iosif a coborât din casa lui Potifar în temniță. Planul lui Dumnezeu de promovare este atât de ciudat, atât de neobișnuit, dar Dumnezeu urma să-și țină Cuvântul în tot acest drum. Nimic din viața lui Iosif nu avea să iasă înafara Planului lui Dumnezeu, ci fiecare pas l-a adus din ce în ce mai aproape, el aflându-se în linie

dreaptă drept spre acel tron. Când frații săi l-au aruncat în acea groapă, el era în linie dreaptă spre tronul din Egipt. Faptul că a fost aruncat în temnița împăratului l-a adus mai aproape de împărat, iar în temniță, a propășit.

Prieteni, vă rog să țineți minte că aceste lucruri au fost scrise ca să ne servească nouă drept învățătură pentru ca prin răbdare și prin mângâierea pe care ne-o dau Scripturile, să avem nădejde. „Eram bine când aveam slujba aceea, dar când s-a închis fabrica, nu m-am mai putut aduna.” Iosif a fost mutat din casa lui Potifar în temniță. A fost o retrogradare? Nu, a fost o promovare. El nu a alunecat în depresie, nu a vrut să se sinucidă, ci a început să înflorească acolo. El a început să arate Viața lui Hristos în temniță până într-acolo încât temnicerul l-a făcut responsabil de întreaga temniță. Temnicerului i-a fost ușor pentru că Iosif se ocupa de toate. Știați că de la timpul în care a fost luat ca sclav până când a ajuns la tronul lui Faraon au trecut douăzeci și trei de ani? Toate acestea nu s-au întâmplat repede, ci a fost o călătorie de douăzeci și trei de ani. Câți ani are călătoria voastră? Sunteți mai departe sau mai aproape? Amin! Putem înflori oriunde ne-am afla și în orice stare ne vom afla? Putem face ca Lumina lui Dumnezeu să strălucească, putem zâmbi, ne putem noi bucura pentru că scopul lui Dumnezeu lucrează în viețile noastre?

Ne putem comporta cu bucurie în mijlocul încercărilor pe care El le vede potrivite să vină în calea noastră? Este scopul Lui, nu al nostru. În timp ce se afla în temniță, un paharnic și un pitar au fost aruncați înăuntru. Ei au avut un vis, iar Iosif le-a tălmăcit visele. Unul dintre ei a mers la spânzurătoare, iar celălalt a fost pus înapoi. Slujitorul acela urma să fie eliberat și să lucreze din nou în slujba lui Faraon, iar Iosif i-a zis: „Adu-ți aminte de mine! Adu-ți aminte de mine când te vei întoarce înapoi”, iar el i-a spus: „O voi face”. Omul acela a fost atât de recunoscător încât l-a uitat pe Iosif timp de doi ani. „Acesta a fost ultimul pai. Nu mai pot. Am slujit, am făcut tot ce am putut, dar acesta a fost ultimul pai!” Iosif nu a ajuns niciodată la ultimul pai, prieteni, pentru că nu era țelul lui pentru viața sa, ci Dumnezeu l-a călăuzit într-o vedenie pe care i-a arătat-o într-un vis. El ajungea la scopul pe care îl avea Dumnezeu în viața sa, pentru că nu a fost niciodată propriul său scop.

În mesajul **Un întemnițat** din anul 1963, citim:

„Voi ajunge imediat la un alt personaj. Văd chiar acum unul înaintea mea. Numele său este Iosif. El a fost un fiu ales, un simbol desăvârșit al lui Isus Hristos. Iosif a fost născut profet. El a fost un profet, vedeți, și a putut vedea vedenii. Când era încă copil, el s-a văzut într-o vedenie stând pe un tron, iar frații săi se închinau înaintea lui. Vedeți? Dar fiți atenți. El a devenit... s-a simțit un individ mare.

Dar ce a trebuit să facă Dumnezeu? El a făcut același lucru pe care l-a făcut cu ceilalți. Pentru că Moise a fost un izbăvitor, Pavel a fost un izbăvitor, și Iosif era un izbăvitor, el și-a salvat poporul de la foamete.

Ce a trebuit să-i facă Dumnezeu? Să-l pună în temniță, să-l pună exact în închisoare. Da, domnilor. Amintiți-vă, el a fost vândut de frații săi la un egiptean. Ei l-au vândut la Potifar. Potifar i-a dat puțină libertate, dar primul lucru pe care-l vedem este că aceasta i-a fost luată, așa că Iosif a stat în temniță, plângând, plângând. Dumnezeu a trebuit să desprindă aceasta de la el.

Acum, fiți atenți. Eu cred că tot timpul cât a fost în acea temniță, el și-a amintit că vedenia spunea că va sta pe tron și că frații lui i se vor închina deoarece știa că darul său venea de la Dumnezeu. Astfel, știa că aceasta trebuia să se împlinească.”

Să nu lăsați ca amnezia spirituală să vă atingă din nou. Mesajul a venit ca să frângă amnezia spirituală, așa că nu lăsați ca circumstanțele să o aducă înapoi. Sunt uimit cum unii oameni scapă de amnezia spirituală duminica, dar luna se întorc din nou la ea. Strigă, se bucură în cadrul serviciilor și spun: „Acesta este adevărul. Eu sunt un biruitor, lucrurile vor fi diferite de acum înainte”, dar marțea sau miercurea, se târăsc. Ce s-a întâmplat? Cuvântul Domnului nu Se schimbă, vedenia Lui nu s-a schimbat, scopul Lui cu voi nu s-a schimbat, nimic nu s-a schimbat la Dumnezeu.

„Dacă am putea să ținem aceasta în mintea noastră, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, în aceste zile din urmă El va avea o Biserică, un popor, și va face

lucrurile pe care le-a făgăduit. El a spus că o va face, iar noi trăim în acel timp, suntem acolo. Astfel, acum El încearcă să ne determine să fim întemnițați adevărați, închiși cu El.

Ați auzit cântarea aceea veche: „Iar atunci sunt închis înăuntru cu Dumnezeu”? Eu vreau să fiu închis înăuntru cu Dumnezeu. Acesta este momentul în care m-am gândit la aceasta. Să fii închis înăuntru cu Dumnezeu și să te miști doar când îți spune Dumnezeu să te miști. Vei face doar ceea ce va spune Dumnezeu să faci, înțelegeți? Atunci sunteți închiși înăuntru cu Dumnezeu.

Amintiți-vă că el se gândea că devenise un eșec total pentru sine. Tot ceea ce știa, tot ceea ce înțelegea era că devenise un eșec total. Nu a funcționat. A fost pus într-o situație în care nimeni nu-l asculta. El era un prizonier. Înțelegeți? A fost pus în situația în care necredincioșii nu credeau. Înțelegeți ce vreau să spun? (Adunarea spune: „Amin”). Slujba sa nu avea niciun efect.”

Nimeni nu avea să meargă în celula sa ca să-l asculte vorbind, iar frații săi nu urmau să apară în temniță ca să i se închine. Se părea că vedenia lui era un eșec total. „Cum se vor pleca frații mei înaintea mea, în situația în care sunt? Cum s-ar putea înfăptui așa ceva în starea în care mă află?” Dacă vă întrebați: „Cum va face Dumnezeu aceasta în starea în care mă află...?”, totul se va înfăptui prin puterea Cuvântului Său, prin vederea pe care a avut-o El mai înainte de întemeierea lumii.

Situațiile se schimbă repede, prieteni. Să privim înapoi în viața fiecăruia. Au existat joncțiuni care v-au luat prin surprindere. Întoarceri de situații, joncțiuni, întâmplări la care nu v-ați așteptat niciodată, iar acum vă aflați în poziții la care nu ați visat niciodată. De ce? Pentru că Dumnezeu a avut un plan. Dumnezeu a știut cum să întoarcă corabia, cum să schimbe circumstanțele, a știut cum să vă mute dintr-o locație în alta pentru a vă aduce exact în locul în care a dorit El să fiți. Când vă întrebați: „Ce fac aici?”, răspunsul este: „Slujesc scopului lui Dumnezeu.”

„În cele din urmă, Dumnezeu a venit la el în temniță. Ca la Pavel, și ca la ceilalți, El

a venit la Iosif și a folosit darul pe care i-l dăduse pentru a-l scoate de acolo. Așa este. El l-a scos din temniță. Ce a făcut Iosif? De îndată ce El l-a scos din temniță, împăratul său i-a dat putere și Iosif a stat lângă el, se afla chiar sub el. A fost scos din temniță și i s-a dat putere încât orice spunea trebuia să se înfăptuiască. Amin.

În temniță, el își amintea în mod constant că se născuse pentru un scop.”

Vă simțiți și voi în temniță? În temnița unei boli, a unei situații, a unor circumstanțe? Dacă astăzi vă simțiți așa, amintiți-vă: „Eu m-am născut pentru un scop. Dumnezeu m-a adus aici, în situația aceasta pentru scopul Său și pentru slava Sa. Eu m-am născut cu un scop.” Să nu uitați aceasta! Repetați aceasta pentru voi înșivă în vremuri de strâmtoare: „Eu m-am născut pentru un scop, iar Dumnezeu va aduce planul Său la împlinire în viața mea.” De ce are nevoie El? El nu are nevoie ca voi să înțelegeți ceva, ci are nevoie ca voi să vă pocăiți și să vă predați Lui, să-L lăsați pe El să preia controlul și să mute piesele pe care trebuie să le mute pentru a ne scoate afară din situația în care ne aflăm.

Iosif a fost complet incapabil să se miște. Cel mai bun lucru care ni se poate întâmpla este să fim vânduți în sclavie. Voi credeți că este cel mai rău lucru, dar este cel mai bun lucru care ni se poate întâmpla, ca să pierdem în întregime controlul și abilitatea de a ne conduce. Aceasta va suna oribil, dar poate veți fi mai buni sub un guvern comunist decât sub unul liber, pentru că atunci îl veți vedea pe Dumnezeu făcând lucruri pe care voi nu le-ați putut face. De ce? Pentru că niciun guvern, nicio autoritate, niciun împărat, nu va opri scopul lui Dumnezeu în viața voastră. Cel mai bun lucru care i s-a putut întâmpla lui Iosif, a fost că el nu a trebuit să ia o decizie, să facă o alegere, să își caute o slujbă, să hotărască unde va trăi, el nu a trebuit să caute biserica sa preferată, ci a devenit un sclav, un prizonier și nu a avut nicio opțiune de a alege, iar Dumnezeu l-a pus acolo unde trebuia să fie.

Oh, eu aș vrea să fiu un sclav, un sclav a lui Isus Hristos, să-L las pe Duhul Sfânt să mă miște acolo unde eu nu o pot face, unde nu va mai fi decizia mea, unde nu eu aleg o biserică, unde nu eu caut o slujbă, ci doar mă încred în Dumnezeu, iar El mă

pune acolo unde vrea El să fiu. Oh, eu vreau să fiu un sclav, vreau să fiu robul lui Isus Hristos, vreau să fiu legat cu legăturile dragostei așa cum a fost legat apostolul Pavel, ca să nu mă mai mișc conform dorințelor mele, ci Dumnezeu să fie Cel care mă pune în situații în care eu nu m-aș fi pus niciodată.

Dumnezeu să mă pună în locuri în care eu nu m-aș fi pus, pentru că nu este alegerea mea, eu sunt un sclav. Sclavia a fost cea mai bună binecuvântarea avută de Iosif, fiindcă era mecanismul pe care Dumnezeu urma să-l folosească pentru a-l urca la dreapta lui Faraon. El urma să aducă vedenia la împlinire, din pricina robiei sale, nu a libertății sale. Dumnezeu nu gândește cum gândim noi. Dacă guvernarea se strânge, slăvit să fie Dumnezeu! Dacă aplică restricții religioase, slăvit să fie Domnul! Dacă acele restricții religioase mă pun în închisoare, slăvit să fie Dumnezeu! De ce? Pentru că este scopul Său, nu al nostru. Amin! Poate cel mai bun lucru care ni s-ar putea întâmpla, ar fi să pierdem puțină libertate.

Prieteni, înțelegem că noi nu mai putem gândi așa cum am făcut-o înainte? Lucrurile lui Dumnezeu s-au schimbat, El caută o Mireasă care să fie sub controlul Său pe deplin, în care să aibă întâietate desăvârșită. Aceasta este ceea ce dorește El.

Nu spun că voi deveni comunist sau ceva de felul acesta, dar nu mă tem de ceea ce va face Dumnezeu pentru a mă aduce în poziția corectă.

Există niște lucruri care au fost profetite despre această Mireasă, și nu mă tem că Dumnezeu va schimba guverne, idei ale omului și ale societății pentru a aduce Mireasa într-o poziție în care Ea nu s-ar fi pus niciodată. Eu nu mă tem de aceste lucruri pentru că am văzut vedenia, știu că fac parte din Ea, am întâlnit Stâlpul de Foc, și tot ceea ce trebuie să fac este să arunc toiagul, să stau pe loc și să privesc cum Dumnezeu este Dumnezeu. Să fac ceea ce mi-a spus El să fac, să spun ceea ce mi-a spus El să spun, să cred ceea ce mi-a spus El să cred, să stau pe loc și să-L privesc pe Dumnezeu cum lucrează. De ce? Unde va merge Mireasa? La dreapta scaunului puterii de sus. Cum va ajunge acolo? Poate va fi prin închisoare, poate va fi supusă la tot felul de reglementări guvernamentale, însă nu contreză, pentru

că acestea nu vor schimba planul lui Dumnezeu, iar eu nu mă voi descuraja din această cauză. Dacă Dumnezeu întoarce lucrurile, fie că o face prin boală, prin probleme familiale, oricare ar fi metoda prin care schimbă El lucrurile pentru voi, spuneți: „Doamne, adu la împlinire scopul Tău în viața mea pentru că vedenia nu se schimbă, această circumstanță nu schimbă cine sunt eu. Chiar dacă toată lumea s-ar întoarce împotriva mea, aceasta nu va schimba cine sunt eu.”

După doi ani în care paharnicul a uitat de Iosif în temniță, dintr-o dată circumstanțele s-au schimbat. Cine se afla la controlul acelor lucruri? Paharnicul? Nu! Dumnezeu. Dumnezeu a fost Cel care i-a dat lui Faraon un vis pe care nu l-a putut tălmăci nimeni. Și dintr-o dată, paharnicul a spus: „Îmi recunosc greșeala. Am uitat că în temniță era un om.” El a spus povestea lui Iosif, iar Faraonul a trimis pe cineva după el și astfel, Iosif a ieșit afară.” La douăzeci și trei de ani după ce Dumnezeu i-a dat vedenia; douăzeci și trei de ani de sușuri și coborâșuri. După douăzeci și trei de ani de sușuri și coborâșuri, el stătea în sfârșit în fața lui Faraon. A fost risipit timpul său petrecut ca sclav? Timpul petrecut în casa lui Potifar în care a învățat cum să conducă o casă, cum să se ocupe de problemele ei, a fost un timp risipit? Nu! A fost timpul său petrecut în temniță, un timp pierdut? Nu! Dumnezeu a fost Cel care l-a pregătit de-a lungul întregului său drum, pentru scopul pe care l-a avut pentru Iosif înainte de întemeierea lumii.

Moise a fugit în pustie și a păstorit timp de patruzeci de ani oile. De ce a păstorit oile lui Ietro atât de mult timp? Pentru că urma să păstorească oile lui Dumnezeu tot atâta timp. Au urmat alți patruzeci de ani în care el a păstorit oi. Se părea că își pierde timpul, dar era în timpul de pregătire. Oriunde ați fi chiar acum, voi nu vă pierdeți timpul. Dacă sunteți la școală, nu vă pierdeți timpul. Dacă aveți un loc de muncă care vă dă dureri de cap și vă cauzează neplăceri, nu vă pierdeți timpul. Dacă treceți prin situații prin care nu v-ați fi dorit să treceți, nu vă pierdeți timpul. Dumnezeu își îndeplinește scopul Său în viața voastră.

Frații lui Iosif au venit la el pentru că era foamete în țară. De ce l-au vândut în sclavie? Pentru că Dumnezeu a știut că urma să vină o foamete în țară. „Nu, ei au făcut-o pentru că erau răi!” Nu, nu! L-au aruncat în groapă, apoi l-au vândut madianiților. De ce? Pentru că în țară urma să vină o foamete, iar lor urma să le fie

foame. Ei erau copiii lui Israel și fusese dată o făgăduință cu privire la ei, așa că nu puteau pieri. Dumnezeu trebuia să-i salveze. Și cum urma să-i salveze? A îngăduit ca ei să-l urască pe fratele lor, să-l arunce în groapă și să-l vândă în robie. L-au trimis departe timp de mulți ani. De ce au făcut aceasta? Pentru că Dumnezeu a vrut să le salveze viața. Poate spuneți: „De ce a îngăduit Dumnezeu ca eu să fac greșeala aceea? De ce s-a întâmplat cutare lucru în viața mea, de ce...?” Lăsați-L pe Dumnezeu să fie Dumnezeu.

Ei au venit la el în Geneza 42.6:

„Iosif era mai-mare în țară; el vindea grâu la tot poporul din țară. Frații lui Iosif au venit și s-au aruncat cu fața la pământ înaintea lui.”

Ce s-a întâmplat? Visul s-a împlinit. Ei nu și-au imaginat că lucrurile se vor petrece așa. Aceasta s-a întâmplat treizeci și nouă de ani mai târziu. Treizeci și nouă ani. El a ajuns la Faraon când era în vârstă de treizeci de ani. Au urmat șapte ani în care s-a aflat în serviciul lui, după care au urmat doi ani de foamete. Apoi, le-a spus fraților săi că vor mai urma încă cinci ani de foamete. Așadar, suntem aici treizeci și nouă de ani mai târziu. Sunt treizeci și nouă de ani? Nu, el era în vârstă de treizeci și nouă de ani. Se afla aici douăzeci și doi de ani mai târziu. Iosif a fost vândut în robie la vârsta de șaptesprezece ani, iar după douăzeci și doi de ani, ei au ajuns înaintea lui, neștiind că este el. Au îngenunchiat și s-au plecat cu fața la pământ înaintea lui. De ce? Pentru că le era foame? Pentru că în țară era foamete și ei nu mai aveau porumb în Canaan, iar tatăl lor îi trimisese acolo? Nu. Dar de ce? Pentru că le era foame? Nu! Pentru că Dumnezeu le arătase în urmă cu douăzeci și doi de ani: „Voi vă veți pleca înaintea fratelui vostru”. Slăvit să fie Dumnezeu!

Va exista o schimbare a trupului! Cum se va înfăptui aceasta? Nu știu cum, dar știu că atomii mei se vor schimba. În ce stare ne vom afla, care va fi ordinea lucrurilor care ne vor conduce acolo, cum se va înfăptui aceasta? Eu nu știu, dar se va înfăptui. Dacă lucrurile se vor înrăutăți, va fi mai bine, iar dacă va fi bine, atunci va fi bine. Orice se va întâmpla în continuare, este mai bine pentru că ne va duce mai departe spre acea vedenie.

În Geneza 42.1-8, el le-a spus fraților săi:

„Iosif nu s-a mai putut stăpâni înaintea tuturor celor ce-l înconjurau. Și a strigat: „Scoateți afară pe toată lumea.” Și n-a mai rămas nimeni cu Iosif când s-a făcut cunoscut fraților săi.

A izbucnit într-un plâns așa de tare, că l-au auzit egiptenii și casa lui Faraon.

Iosif a zis fraților săi: „Eu sunt Iosif! Mai trăiește tatăl meu?” Dar frații lui nu i-au putut răspunde, așa de încremeniți rămăseseră înaintea lui.

Iosif a zis fraților săi: „Apropiați-vă de mine.” Și ei s-au apropiat. El a zis: „Eu sunt fratele vostru Iosif, pe care l-ați vândut ca să fie dus în Egipt.

Acum, nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră.

Iată, sunt doi ani de când bântuie foametea în țară și încă cinci ani nu va fi nici arătură, nici seceriș.

Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânța vie în țară și ca să vă păstreze viața printr-o mare izbăvire.

Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu; El m-a făcut ca un tată al lui Faraon, stăpân peste toată casa lui și cârmuitorul întregii țări a Egiptului.”

Mă întreb dacă am putea avea și noi aceeași atitudine? El s-a uitat la frații săi care fuseseră răi și invidioși și le-a spus: „Nu ați fost voi, ci Dumnezeu a fost Cel care m-

a trimis înaintea voastră pentru a vă salva viața.” Mă întreb dacă puteți privi în trecutul vieții voastre și să vedeți părinți care au fost neglijenți sau abuzivi sau situații care au fost rele? Puteți privi în urmă și să spuneți: „Știi, este în ordine. Este în ordine pentru că mă aflu în locul ales de Dumnezeu. Te iert, mamă. Te iert, tată. Te iert, cutare.”? De ce? Deoarece înțeleg că în viața mea există un scop și nimic din ceea ce ai făcut tu, nu a putut să afecteze scopul lui Dumnezeu cu viața mea. Niciun rău pe care mi l-ai dorit, nicio dorință greșită pe care ai avut-o pentru mine, nu m-a putut scoate înafara scopului lui Dumnezeu în viața mea, ci tot ceea ce ați putut face, a fost să mă duceți mai aproape de scopul lui Dumnezeu în viața mea.”

Noi nu suntem victime. Iosif nu a fost o victimă. El nu a așteptat cu nerăbdare să se confrunte cu frații săi, nu a așteptat cu nerăbdare să-și exercite stăpânirea asupra lor, nu a așteptat cu nerăbdare clipa în care avea să le arate cine este șeful, ci a recunoscut că ei nu i-ar fi putut face nimic dacă nu ar fi îngăduit Dumnezeu aceasta. El se afla în locul ales de Dumnezeu pentru el.

Câți dintre voi pot spune același lucru? Câți pot spune prin descoperire: „Mă aflu în locul ales de Dumnezeu pentru mine. Știu că Dumnezeu are un scop în viața mea, știu că sunt Mireasa lui Isus Hristos, știu că sunt Cuvântul făcut trup astăzi. Eu știu aceasta, așa că tot ce se petrece în viața mea este ca să mă ducă la scopul lui Dumnezeu cu viața mea. Fiecare situație neplăcută de la biserică, fiecare rău care mi s-a întâmplat, fiecare acuzație falsă, fiecare întorsătură greșită, totul este pentru că mă aflu în locul ales de Dumnezeu și sunt un copil al lui Dumnezeu. Dumnezeu are cu viața mea un scop și nimic din ceea ce va face Diavolul nu va putea opri scopul lui Dumnezeu în viața mea.

Dacă Dumnezeu a trebuit să folosească răul ca să mă ducă la crucea Sa, așa să fie. Dacă Dumnezeu a trebuit să folosească circumstanțe cumplite pentru a mă muta într-o altă poziție, Îi mulțumesc pentru aceasta, Îi sunt mulțumitor pentru locul în care mă aflu acum. Am trecut printr-un cămin frânt, am avut părinți vitregi, am trecut prin situații familiale teribile. Părinții mei s-au recăsătorit, mama mea s-a recăsătorit de cinci ori, iar eu am fost în treisprezece școli diferite înainte de liceu, dar spun: „Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot. Îi mulțumesc pentru fiecare problemă avută în familie, pentru fiecare durere de cap pe care am avut-o din

cauza unui tată vitreg. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mă aflu în locul rânduit de El. Încă înainte de întemeierea lumii, în viața mea există un scop și nimic din ceea ce va face cineva, nu va schimba aceasta în viața mea.”

Iosif nu a fost niciodată o victimă și nici eu nu am fost niciodată o victimă. Eu am fost dintotdeauna o sămânță-genă a lui Dumnezeu, o sămânță pe care Dumnezeu a adus-o la locul ei. De-a lungul vieții mele, de la naștere până acum, eu am fost o sămânță-genă a lui Dumnezeu, o sămânță pe care El vrea s-o aducă la exprimare astăzi. El a vegheat asupra ei, a mișcat-o în jur, a pus-o în poziția ei pentru că a cunoscut anotimpul și sezonul în care urma să vină la viață. El a trebuit să mă aducă pe drumul cel bun ca să fiu pregătit să ascult când Cuvântul urma să îmi iasă în cale, iar când Lumina a atins acea sămânță, ea a izbucnit la viață. Dacă a trebuit să trec prin niște situații delicate în biserică și în familie, ca să ascult Cuvântul și să spun: Nu este nimic altceva decât Adevărul”, atunci Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare lucru negativ care s-a întâmplat în viața mea. De fapt, în viața mea nu s-a întâmplat nimic negativ deoarece eu mă aflu în scopul lui Dumnezeu.

Unii oamenii cred că au avut o viață cumplită, dar voi sunteți Mireasa lui Isus Hristos care ascultă predicarea Cuvântului, care primiți Mesajul pentru ceasul vostru. Cum ați putea avea o viață cumplită când vă aflați în aceeași poziție, cu un scop în viața voastră, ca Iosif? Sunteți exact ca și el. Mie nu îmi pasă dacă vă aflați în temniță, dacă frații voștri vă urăsc, dacă vă aflați în casa lui Potifar, dacă sunteți pe o cămilă îndreptându-vă spre robie, în Egipt, oriunde v-ați afla, voi sunteți cu o profeție în viața voastră, ca Iosif, adică veți merge la dreapta a scaunului de domnie în putere. Spuneți-mi ce moment din viața voastră nu s-a încadrat în planul lui Dumnezeu pentru voi? Amin! Să nu fiți deprimați! De ce ați fi? Voi sunteți în locul rânduit de Dumnezeu. Să nu fiți mânioși, de ce ați fi? Vă aflați în locul rânduit de Dumnezeu. Am regrete cu privire la comportamentul meu? Cu siguranță, și m-am pocăit pentru aceasta. Dar acele lucruri sunt cele care mi-au înmuiat inima spre Dumnezeu. El face ca până și greșelile voastre să lucreze spre slava Sa. Noi suntem în locul rânduit de Dumnezeu.

Iosua și Caleb au plecat împreună cu alte zece iscoade pentru a iscodi țara. Toți au

avut aceeași profecie, de la același profet, dar zece din ei s-au întors cu o relatare rea și au spus: „Tot ce s-a spus despre țară este adevărat. Tot ce a spus profetul lui Dumnezeu este adevărat, dar...” Aceasta este problema. „Tot ce a spus fratele Branham în Peciți este adevărat, dar...” „Tot ce s-a spus în **Intervale** este adevărat, dar...” Iosua și Caleb s-au întors și ei și au văzut că poporul se descuraja în fața celor zece, care au spus: „Da, tot ce a spus profetul este acolo, în țară curge lapte și miere, totul este în ordine, am adus cu noi dovezi care arată că tot ceea ce a spus Moise este adevărat, totul este adevărat, dar noi am fi victime acolo, pentru că nu suntem destul de puternici. Ei au totul mult mai bine pus la punct decât noi, nu-i putem birui, ne vom pierde copiii.” „Dacă o oblig pe fiica mea să poarte rochii, dacă nu-l las pe fiul meu să se joace jocuri video, dacă nu-i las să se uite la filme, îi voi pierde în fața lumii.” De când faptul că ascultați Cuvântul lui Dumnezeu, îi pune pe copiii voștri într-o situație periculoasă? De când ascultarea deplină de Cuvântul lui Dumnezeu îi va răni pe copiii voștri cu o iotă? Acesta este un diavol care vă minte.

„Este o țară locuită de uriași, așa că nu o vom putea lua, nu suntem capabili.” Dar Iosua și Caleb au stat în fața poporului și au spus: „Nu, nu, nu! Dacă Dumnezeu este cu noi, suntem mai mult decât biruitori!” La ce se uita Caleb? El nu privea la ziduri. Și el avea ochi și a putut vedea cetățile înconjurată de ziduri, și el a putut vedea uriașii din țară și toate obstacolele de acolo. Noi trăim în Edenul Satanei și nu ne este greu să vedem toate dificultățile de aici. Dar Caleb nu se baza pe vederea sa firească, ci avea o vedere duhovnicească, supranaturală, așa că putea vedea Cuvântul. Ceilalți puteau auzi Cuvântul, toți au auzit ce a spus Moise, dar în Caleb exista Ceva diferit, iar Dumnezeu a zis: „Niciunul dintre ei nu va vedea țara Mea afară de Caleb, pentru că în el este un alt Duh.” Caleb era dintr-un alt Duh, el avea Duhul lui Dumnezeu, și a putut să se uite la acel Cuvânt care pentru el era mai mare decât uriașii aceia. Cuvântul a fost mai puternic decât cetățile, însemna mai mult decât armatele, decât trupele, decât armamentul lor. El avea credință în Cuvânt.

Noi știm că ei nu au trecut dincolo, ci timp de patruzeci de ani, vechii războinici au căzut în fiecare zi ca muștele, toți mureau. Dar Caleb nu s-a descurajat. Și știți ceva? El nu înținerea. Încă patruzeci de ani. Devenea mai bătrân, toți prietenii lui mureau, verii lui mureau, unchii lui mureau, toți acei războinici bătrâni mureau, dar

copiii creșteau în jurul lui. După patruzeci de ani au trecut Iordanul, iar Caleb era acolo când ei au cucerit Ierihonul. Au mai trecut încă cinci ani după ce au intrat în țară, și după patruzeci și cinci de ani, el a venit la Iosua și i-a zis: „Amintește-ți ce a spus Moise despre mine”. Ce l-a ținut în pustie? Ce l-a ținut în timp ce ceilalți mureau? Ce l-a ținut prin toate lucrurile prin care au trecut? Există o făgăduință care-l aștepta, un anumit munte, o anumită porțiune din țara aceea unde trebuia să calce piciorul său și care-l aștepta pe el. Și el aștepta. Câți dintre voi așteptați?

Vă amintiți când fratele Branham a predicat mesajul **Încercarea**? Cineva a spus: *„Am mers la păstorul meu, el și-a pus mâinile peste mine, s-a rugat pentru mine, iar eu sunt tot bolnav.”* Arătați-mi un interval de timp în Scripturi. Patruzeci și cinci de ani. El era în vârstă de optzeci și cinci de ani când a mers la Iosua și i-a spus: *„Îți amintești cuvântul rostit de Moise cu privire la mine? Eram în vârstă de patruzeci de ani când am mers să iscodesc țara, iar astăzi sunt la fel de puternic ca atunci, atât să ies cât și să intru înăuntru.”* Ce l-a ținut pe acel om? Credința sa în Cuvântul lui Dumnezeu. Credința sa în făgăduința care a fost pentru el, care i se adresa lui.

Vedeți, prieteni trebuie să fie o credință personală. Ce vă va ține, dacă veți umbla patruzeci de ani și veți vedea cum cad oamenii de la Mesaj, cum cad ca muștele și îi întorc spatele, apoi veți mai mășălui încă patruzeci și cinci de ani în care veți vedea membri ai familiei respingându-vă și căzând în păcat? O făgăduință personală dată vouă. Nu făgăduința dată pentru toți cei ce cred, ci făgăduința pe care ați primit-o voi personal când v-ați întâlnit cu Stâlpul de Foc, care v-a fost dată vouă personal. Este o problemă personală, între voi și Isus Hristos, și veți putea spune ca și Caleb: „Dă-mi muntele meu!” Nu: „Dă-mi un munte. Dă-mi o porțiune cu ceilalți. Dă-mi o parte din Mireasă!” Nu, ci: „Dă-mi partea aceea! Dă-mi slujba aceea, porțiunea care mi-a fost făgăduită deja mie!” Caleb știa că slujea unui scop, știa că avea un cuvânt pentru viața sa, și se ținea de acesta așteptând cu răbdare. Timp de cinci ani după ce au trecut dincolo, el și-a ajutat frații să cucerească cetate după cetate, așteptându-și rândul. Cât timp ați așteptat voi? Slăvit să fie Dumnezeu! Dacă nu ați primit încă muntele vostru, nu ați așteptat destul. Dacă nu ați primit făgăduința voastră, nu ați așteptat destul. Voi trebuie să așteptați cu credință până când El va împlini ceea ce v-a spus că va face.

Unii dintre voi ați slujit în cadrul acestui Mesaj, L-ați crezut timp de cincizeci de ani, unii cu câțiva ani mai mult, alții cu câțiva ani mai puțin și ați văzut petrecându-se tot felul de lucruri. Dar astăzi sunteți mai aproape decât ați fost vreodată. Dacă ei vor închide ușile bisericii și nu va mai exista un alt loc în care să aveți părtășie, ci vă veți rezuma doar la a întâlni câțiva oameni la voi acasă, sunteți mai aproape. Guvernul va da o lege prin care predicatorii nu vor putea predica fără autorizație, sunteți mai aproape. Să nu vă temeți! Lăsați-L pe Dumnezeu să fie Dumnezeu! Mergeți la Stâlpul de Foc și spuneți: „Am nevoie de o descoperire personală, conform căreia fac parte din acest plan. Sunt Mireasa și am nevoie în sufletul meu de o trezire individuală prin care să știu că este pentru mine! Atunci nimic nu mă va clinti de acolo, nimic nu mă va mișca, ci voi continua să umblu în ascultare de Cuvântul Tău și Te voi privi cum mă vei pune în diferite situații, cum mă vei duce înaintea și cum vei schimba evenimente mondiale, vei schimba economii, fața guvernelor, legile țărilor.”

Dacă nu credeți că se petrec aceste lucruri, ați face bine să vă treziți. Ei schimbă legi, schimbă fața guvernării, politica lumii, și în același timp se schimbă și economia. De ce? Pentru că Iosif trebuie să ajungă la tron. Totul se petrece din pricina noastră. Dar nu vă descurajați! Oriunde vă pune Dumnezeu, înfloriți în acel câmp, biruiți, fiți fericiți, bucuroși, bucurați-vă întotdeauna în Domnul și luminați Lumina Evangheliei oriunde sunteți, pentru că Dumnezeu știe exact unde vă aflați. El nu a uitat de voi, nu v-a pierdut fără urmă și nu S-a răzgândit cu privire la voi. El știe exact ce se petrece, iar când veți fi încercați, El se va arăta. Să ne ridicăm cu toții în picioare, iar în timp ce frații responsabili cu cântările vor veni aici, aș vrea să vă citesc un verset din Evrei 11.39-40:

„Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit,

pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.”

Ați uitat suferința fraților voștri? Fratele Branham a spus: „Voi așteptați învierea,

dar învierea vă așteaptă pe voi.”

Să nu uitați suferința fraților voștri din trecut. Ei vă așteaptă pe voi și pe mine ca să terminăm alergarea, ca să împlinim acea porțiune care ne-a fost alocată nouă astăzi; ei ne așteaptă pe noi.

„Și noi dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea.”

Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre.”

Nu renunțați, nu vă pierdeți curajul și nu abandonați cursa, fiindcă totul ticăiește exact la timp! Noi alergăm exact în Planul lui Dumnezeu. Singurul lucru de care ar putea avea nevoie cineva, este o descoperire proaspătă pentru a fi încurajat în Planul lui Dumnezeu. Amin.

-Amin-